

Son Durak

– Tekin BOZDAĞ · 30 Nisan 2015

Üzerimde yılların yorgunluğu,
Aldım sırtıma çantamı , koyuldum yollara pevasızca...
Üç beş parça elbise dışında ;hüznümü,çaresizliğimi ve de kimsesizliğimi koymuşum çantama...
Cebimde ise geçen aydan kalma ,
Bir tek mavi banknot..
Yol alacağım otobüsün koltuğuna yayılmış ,kendimi gecenin siyahi seyrine kaptırıp,
Otoyol kenarlarında sıralanmış loş ışıklı lambaları sayıyorum bir bir...
Zamanın bile nasıl geçtiğini hesaplayamayan beynim ,
Otobüsün bir dinlenme tesisinde mola vermesiyle kendine gelebiliyor ancak...
Ve iniyorum otobüsün o küçücük ve daracık merdivenlerinden..
Ağır ağır adım atarken aynı zamanda elimi sol cebimdeki tütün tabakasına atıp,
Bir tütün sarıyorum rüzgarın eşsiz gücüne karşılık..
Aynı anda sardığım tütünün ısıyla ,soğuktan boz kesmiş avuçlarımı ısıtıyorum...
Tütünümün son dumanını da içime çekerken!
Tamda karşımda tabure üstünde oturmuş, yolculuğunun nereye olduğunu bilemediğim,
Başı siyah-beyaz bir puşi ile bağlı bir amca görüyorum,
Benden farksız, yalnız ve de tek başına...
Yanına gidip bir merhaba diyorum.. sıcak bir gülümseme ile karşılıyor merhabamı...
Sıcak ve de samimi muhabbetimizi ;otobüse eşlik eden muavinin
-Otobüsünüzün kalkış saati gelmiştir sesi kesiyor ansızın...
Ve yine döndüm beni bekleyen otobüs koltuğuma...
Artık gecenin bir yarısı, daha bir saat önce önümdeki koltukta yüksek sesle konuşan çift bile
koltuklarında uyuya kalmışlardı
Herkesin yaptığı gibi, benimde gözlerimi kapatıp varacağımız son durağa kadar uyumam gerekiyordu
aslında;
Ama otobüs şoförünün açtığı müziğin tını kulağıma öyle hoş öyle güzel geliyordu ki, anladım ki aslında
benim değil yatanların bu güzel hissiyattan mahrum kaldığını...
Çalınan her müzikle; bazen İstanbul oluyordum ,bazen adana bazen mardin...
Müziğin tını değiştikçe bambaşka şeylere bürünüyordum...
Roboski oluyordum mesela,yada ismi tarih sayfalarından silinmeyecek kobani...
Beynim sıra sıra renk değiştirirken bir bukalemun gibi, hiç farkında bile olmadan muavinin son durak
demesiyle irkiliyordum...
Ve aldım sırtıma üç beş parça elbise, hüznümü,çaresizliğimi ve de kimsesizliğimle doldurduğum çantamı...
Nereye ? kime? Gittiğimi biliyordum aslında .
Beş yılın heyeceniyla ilerlemek dahi bilmeyen adımlarım mapus damında duran bir dosta,bir yoldaşa, bir

gardaşa gidiyordu yavaştan yavaşta
Attığım her ağır adımla daha da yaklaşıyordum...
Ve ordaydım artık !
Bin bir zorluk nedir bilmeyen ben ! istediğim hedefe varmıştım sanırım...
Ve geldi karşıdan dost... esrarengiz bir duruşla karşıladı beni..
Sonra sarıldık birbirimize, bin yıllık bir hasretle sarıldık ...
Gülümsüyordu gözler!!! Aslında yaşanmışlıkların isyanıydı bu gözlerin rengi biliyorum..
Ve oturduk sandalyelere karşılıklı bir şekilde...
Bize ayrılmış olan bir saatlik zaman dilimine ayrı kaldığımız beş yıllık yaşanmışlıkları sığdırmaya
çalışıyorduk konudan konuya atlayarak...
nasıl bittiğini bile anlamadan tükendi bize ayrılan zaman...
El pençe divan dururcasına bir kez daha sarıldım dostta bir hoşçakall diyerek...
Ve sonra ellerim cebimde ,ayrılıyorum ordan
Cebimde rengini bile bilemediğim bir tek banknotla...

Tekin BOZDAĞ